

Иван Миланов Петров

Драconi

Добър ден. Казвам се Морлок и съм зелен дракон. Любимата ми храна се състои предимно от благородни девици и от смели рицари, но когато не се намират под ръка хора мога да ям и елени, мечки, овци, коне, крави и други животни, които са достатъчно големи за да си струва да се спусна от висините заради тях. Още от малък са ме учили, че мога да убивам и изяждам всички рицари, които срещам под път и над път. Е, аз това и правя... Или може би правех доскоро. Инцидента, в който участвах промени отношението ми към света в който живея. В този ден лях доста ниско, тъй като бях гладен и ако случайно се натъкнах на голямо животно при малката височина, която имах щях да се спусна върху него и да го изям преди да е успяло да реагира, камо ли да избяга. Та, както си лях в ниското изведнъж се натъкнах на двама човеци, които при това бяха рицар и благородна девица. За миг реших, че първо ще изям рицаря и ще оставя девицата за десерт. Откъснах главата на рицаря, а после убих конете им, за да не избягат заедно с девицата. Очертаваше се голямо пиршество – все пак това бяха рицар, девица и два коня за един обяд. Както си ядох рицаря обаче забелязах, че девицата плаче неудържимо. Щом хората също плачат, значи те са всъщност дракони като нас, а не обикновени животни. Оказа се, че хората могат да изпитват чувства. Бях поразен. И тогава, гледайки плачещата девица си помислих: „Дали и хората не са разумни същества като драконите?“ Трябва да си призная, че след като си го помислих, плешката на рицаря заседна в гърлото ми. Повече нищо не можех да ям и отлетях, оставяйки плачещата девица, изкормените коне и недояденият рицар. През нощта не можех да заспя, защото имах киселини, но не само, защото бях изял бронята му, но и защото се притеснявах, че в търбуха ми лежат десетки разумни същества. На сутринта попитах дядо, дали и хората не са разумни, защото видях девица да плаче. Дядо със смях отвърна, че всички животни плачат и не трябва да се притеснявам, когато ги ям. Аз все още се колебаех, и го попитах:

– Но дядо, защо трябва да ядем хората или въобще другите животни?

– Виж какво, внучето ми, независимо дали ти харесва или не, ти си част от едно явление, което е неразривно свързано с живота – това е кръговрата на веществата в природата. Така както ние ядем хората, така и хората ядат кравите, които пък от своя страна ядат тревата, която пък от своя страна се натоява от телата на старите дракони. Така, че тревата е създадена от Бог, за да служи, като храна на кравите, кравите пък от своя страна са създадени, за да служат за храна на хората, а хората от

своя страна са създадени, за да служат за храна на драконите. Това е биологичната им функция. Не им предписвай разум който не притежават.

– Добре, дядо – отговорих, но все още в сърцето си таях надеждата, че дядо може би се заблуждава.

Затова през нощта реших да отида в един човечник, но за всеки случай през нощта, за да не ги изплаша. Отивах на изследователска мисия. За тези, които не са кой знае колко запознати с хората, един нормален човечник представлява оградено пространство, защитено от каменни стени, но винаги съпровождано с високи кули, като в рамките на това тясно пространство имаше доста повече хора от биологичния максимум. Предполагаше се, че човечниците играеха ролята на развъдници, като от друга страна хората събираха храна там, а същевременно защитаваха едни човечи от други. В човечника се срещат трите вида хора, които познаваме – смелите рицари, благородните девици и обикновените селяни. При тях има установена йерархия при която селяните са на най-ниско ниво, като преди тях са благородните девици, а на върха на йерархията стоят смелите рицари. Смелите рицари и благородните девици се самовъзпроизвеждат, като рицарите се съвокупляват само с благородни девици за разлика от селяните, които се съвокупляват само помежду си. Смелите рицари служат, за да воюват с хора от други човечници (за територия и ресурси разбира се) или да пазят обикновените селяни от чуждите на съответния човечник хора или от диви зверове. Благородните девици служеха за да възстановяват загубите на смелите рицари и да възстановяват бройката, както и за да се увеличават те самите. Избирането на благородна дама от страна на един рицар става посредством сложен ритуал, внимателно наблюдаван от нашите учени. В него два рицаря се изправят в пълната си бойна украса и се бият за съответната самка. Естествено по-силният я печели, като по този начин се съблюдава естествения подбор и се раждат генетично най-здравите индивиди. За разлика от тях селяните служат само за набавянето на храна. Отглеждат разни растителни култури, както и различни животински видове. По този начин, а и чрез ограбването на други човечници съответният човечник успява да просъществува. Йерархията в тези човечници е желязна и координацията с която селяните внасят храната (без нито веднъж да се блъснат) е явен признак на разум. Освен това хората бяха впрегнали на своя страна силата на други животни, което според мен беше сигурно наличие на разум. От друга страна човечниците са направени от камък, което означава, че е необходимо наличието на разум, за тази цел. Стояк близо до човечника и наблюдавах цяла нощ какво ще правят.

Изследването се затрудняваше от факта, че хората са дневни животни и през нощта се срещат много рядко в свободно състояние, защото освен от нас се страхуват от други зверове – при това и от значително по-малки от тях, като вълците например, както и от непознати човеци. Така, че очаквах никой от тях да не напусне човечника, който ако не от драконите поне му осигуряваше защита от другите зверове. Очакването ми, обаче не се сбъдна и в един момент на нощта един рицар на кон напусна човечника. Конят бягаше в лек тръс. Бях спокоен, че вятърът духа в посока от тях към мен, така че нямаше опасност човекът да ме подуши и да избяга. Винаги съм се учудвал на факта, че животните, които не са надарени с разум имат толкова добре развити сетива. Дядо ми казва, че така ги е надарила природата, за да имат шанс да избягат от по-бързите и по-силни хищници и да оцелее биологичният им вид. Не очаквах да ме усети и защото предполагах, че е разумен, което означава, че сетивата му не са така добре развити. Изчаках човека да се приближи и му връхлетях. Конят зацвила ужасено, когато вече бях на пет метра далечина и пет метра височина от него, носейки рицаря в ноктите си. Естествено, че не го бях убил, тъй като се надявах, че ще установя контакт с него. През цялото време на полета той издаваше крясъци. Не ми трябваше много акъл за да се досетя, че се страхува. Занесох го в любимата ми пещера, която предварително бях изчистил от всичко драконовско, защото това можеше да го депресира и да не ми даде шанс да комуникирам с него. Бях му донесъл и няколко скали с надеждата, че като ги види ще започне да строи човечник. Занесох го в дъното на пещерата и го оставих там. Отдалечих се бързо за да му дам шанс да се успокои. Това явно имаше ефект, защото крясъците му утихнаха и той започна да се оглежда за изход. След като не намери такъв, той видя камъните и започна да ги хвърля по мен. Естествено този човек беше твърде слаб, за да хвърля силно и твърде уплашен, за да хвърля точно. Въпреки това бях разочарован, защото се надявах, че ще видя нагледно как се строи човечник. Когато видя, че вече не може да се защитава дори и с камъни човекът се вмъкна във възможно най-тъмната дупка и започна да скимти. Знаех, че е твърде афектиран за контакт, но въпреки това му казах:

– Здравей, човеко. Казвам се Морлок и смятам, че и двамата с теб сме разумни същества, така че искам да установим контакт. Ако успеem – ще помогнем значително за развитието на вашия вид по отношение на науката, а вярвам, че вие ще ни научите на нещо по отношение на етиката. – Казах това, защото дори и да се съмнявах в наличието на разум в хората, аз бях убеден, че дори и да са разумни, те със сигурност

ще са назад в развитието си от нас във всяко едно отношение. Треперех. Откога исках да кажа тази реч. За моя изненада човекът започна да издава нечленоразделни крясъци и се хвърли към мен в пристъп на безумие с едно от своите желяза. Избих желязото, защото още не исках да го убивам и все още разчитах на успех. Тогава изненадващо за мен той започна да ме удря с горните си крайници. Бях виждал това да правят само благородните девици – при това, когато бяха взимани от смелите рицари. Предположих, че това е ритуал на хората с който показват на другия, че са по-слаби и искат да ги умилостивят. Засмях се на досетливостта си. Хванах човекът отново и леко го положих в края на пещерата. През цялата нощ се опитвах да установя поне един признак на разум в него, но каквото и да му говорех, той само скимтеше свит на кълбо. Сутринта го оставих в пещерата, като я затворих с една огромна канара, за да не избяга. Бързо убих животното за ядене и му го оставих в пещерата. Пак я затворих с канарата и отлетях към дядо. Исках да го поразпитам за моите наблюдения. Поздравих го и му казах, че съм направил свое собствено разследване и искам да му задам няколко въпроса. Започнахме разговор, като аз го обсипвах с въпроси, а той ми отговаряше:

– Дядо, признавам, че винаги ме е учудвало – как може един биологичен вид, като хората вместо да се стреми да оцелее, както му казват инстинктите да се опитва да се унищожи. Мисля, че може би това е признак на разум.

– Глупачето ми, именно това доказва, че хората не са разумни. Едно разумно същество никога не би убивало за удоволствие, както правят хората с представителите от собственият си вид, тъй като насилието не е характеристика на разума. Едно разумно същество винаги е ужасено от мисълта за насилие, защото проблемите могат да се решат значително по-безболезнено с помощта на разума. Само с помощта на диалога, взаимопомощта и разбирателството могат да се разберат две разумни същества, а не със своите зъби и нокти. Насилието не само не решава проблемите – то ги задълбочава, защото насилието ражда насилие. Дори и за най-тъпото разумно същество този принцип е ясен като бял ден и не се изисква кой знае колко развит мозък, за да го разбере. Щом хората не са го разбрали, значи те просто не са разумни. Естествено ние можем в даден момент от нашето развитие да имаме възможността да им присадим разум, но Бог ги е създал за да ни хранят и разумът не е в тяхната природа. Освен това разумът означава вечно търсене и неспокоен дух, а не безметежен живот без цели и ако им дадем разум, те няма да бъдат щастливи, че ще им се налага да поемат отговорности.

Така че, Морлок, не се притеснявай толкова за хората.

– Но дядо, все пак те са единствените, които се избиват. Това не е ли уникално?

– Не, Морлок. И мравките също се избиват. Смяташ ли, че и те са разумни?

– Добре, но все пак хората строят човечниците от камък. След като използват строителен материал. Не е ли това признак на интелигентност?

– Мравките правят своите мравуняци от разнороден строителен материал – или от сламки или от камъчета.

– Да, но камъните са им споени със замазка!

– Лястовиците правят гнездата си от кал, която е универсална замазка.

Признавам, че бях леко разочарован, но продължих с надежда:

– Дядо, но те имат строга йерархичност и добра координация между обслужващите звена в човечника?

– Отново мравките, внучето ми, имат значително по-добра координация от тях и значително по-голяма йерархия.

– Но те отглеждат животни. Има ли други същества, които да правят подобно нещо?

– Пак мравките, чедо, хващат живи гъсеници и ги отглеждат за да имат готова храна за зимата, както и специфични гъбички, които използват като земеделска култура.

– Добре, но не сме ли се опитвали да установим контакт? – подех отчаян.

– Да, чедо. Преди 5 века изследователя Мосул – един от най-великите изследователи на хората – се опита да установи контакт, но беше посрещнат с техните пръчки и жезла. Раните му бяха само повърхностни, но раната в душата му за това, че таеше толкова надежди по отношение на хората беше жестока. Той не успя да преживее това поражение за науката и след като подаде оставка, напусна Центъра за Изследване на Природата и отлетя в далечни земи. Предполагам, че е решил да остане насаме със себе си и да направи съответните изводи за хората. Както и да е, оттогава никой не го видя. Но това трябва да те доведе до извода, че те не могат да бъдат разумни, поради факта, че агресията не е присъща за едно разумно същество, а само за животно.

– Но, дядо, ние също ги убиваме. Не е ли това проява на агресия?

– Не, малкия. Ние ги убиваме, защото те са естествената ни храна, а ние трябва да се храним, за да живеем. Това е най-естественото нещо в

природата. Докато те – за разлика от нас – убиват за удоволствие и после не използват за нищо убитите тела. Явно при тях инстинктът за убийство е много по-силен от инстинкта на глада.

Бях отчаян, но не се предадох.

– Дядо, а ще ми направиш ли услуга?

– Какво искаш мъничето ми?

– Хванах един човек. Не го хванах за забавление. Просто исках да докажа, че е разумно същество. Но не успях. Моля те, въпреки това, което казваш – опитай се да го накараш да проговори или просто по някакъв начин да проверим, дали не е разумен.

– Добре, Морлок, – усмихна се дядо – ще се опитам да дам най-доброто от себе си. Води ме при него.

И двамата полетяхме. Аз водах. Стигнахме до пещерата. Разместих камъка. Но веднага се вцепених. Човекът лежеше по гръб. Беше забил железото си в своето тяло. Съвсем бях забравил за това железо. Защо не го изхвърлих. Плачеше ми се. Дядо видя това и ме успокои:

– Не тъжи, чедо. Ти не си виновен. Просто не си знаел, че може да направи това.

– Но дядо, не е ли това признак на разум? Кое животно би се самоубило?

– Китът, чедо. И скорпионът. Но ти знаеш толкова малко за света. Едва на 120 години си, имаш още много да учиш. Трябва да разбереш, синко, че не може животно, което живее средно 30 години и се самоизбива където се срещне, да създаде цивилизация. В него просто не може да поникнат семената на разума, защото за разум е необходимо наличието на натрупана мъдрост, която не може да бъде постигната за толкова кратък живот от хората.

Тогава напълно разбрах, че съм грешал. Беше ми много тежко в първите два месеца, но поне апетита ми за хора се възвърна. Една вечер докато си летях обаче с мен се случи нещо невероятно. Видях крава. Реших, че това ще бъде вечерята ми и я свалих на земята за да не мърда, когато я убивам. И в този момент тя ме изгледа ужасено и жално измуча. И тогава си помислих: „О, Боже, ако кравите изпитват чувства, значи и те са дракони като нас.“ И в следващият момент ми проблесна: „Ами ако са разумни?“

– Достатъчно, момчето ми. – Прекъсна ме старият червен дракон, който е психоаналитика ми. – Ти не си луд. Нормално е да виждаш навсякъде разумни същества. Смотата е една от основните характеристики на разума. Ти просто подсъзнателно, като всички нас, желаш да

контактуваш свободно с някой не-дракон. Всички искаме това, защото самотата ни на тази планета е най-жестокото нещо с което е могла да ни накаже природата. Затова мнозина от нас започват да живеят в измислени светове или започват да пишат научно-фантастични романи. И докато сме самотни, ние вечно ще търсим, но самотата – това е бремето на разума и ние трябва да я носим на гърбовете си, докато не постигнем успех в необятните простори на космоса. Самотата – това е цената на познанието, а познанието винаги поражда и желанието, то да бъде споделено с някого, за да бъде по-сладко.

– Но докторе, вие вярвате ли, че някъде във вселената има други разумни същества?

– Със сигурност има, малкия. Просто не сме ги открили.

КРАЙ

© Иван Миланов Петров

Източник: <http://bezmonitor.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1965>]